

Arrest

**nr. 339 167 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 20 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegrondheid van het beroep

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 16 oktober 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 13 mei 2025.

Het eerste en enig middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. Verzoeker legt niet uit waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

De verwerende partij gaat volgens verzoeker “compleet voorbij aan het feit dat hij en zijn Roemeense partner in functie van het kunnen indienen van een aanvraag wettelijke samenwoning dd. 15.04.2025 bij de stad Menen een aangifte adreswijziging deden naar het adres (...) te Menen”.

Onder het kopje 'gezins-en familieleden' kan in de bestreden beslissing gelezen worden: “Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 17.04.2023) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende familieleden te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.” De Raad ziet niet in hoe uit het emailverkeer dat gevoegd werd bij het verzoekschrift blijkt dat hij “wel degelijk een gezinsleven heeft in België, hetwelke als basis kan dienen voor het bekomen voor hem van een legaal verblijfsstatuut hier”. Verzoeker kan het emailverkeer van 15 april 2025 niet meer laten zeggen dan wat het zegt, met name dat T.F. een aangifte van adreswijziging doet bij de gemeente Menen en hierin aangeeft dat I.Z. mee verhuist, dat de gemeente Menen de aanvraag geregistreerd heeft en dat de wijkagent zal langskomen voor een woonstcontrole. Wat het resultaat is van die woonstcontrole wordt overigens niet meegedeeld, laat staan dat verzoeker aangeeft dat er daarna een aanvraag tot het bekomen van een legaal verblijfsstatuut/wettelijke samenwoning is gebeurd op grond van een gezinsleven.

Voor zover dus moet begrepen worden dat verzoeker de afweging in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van een gezinsleven, onzorgvuldig en kennelijk onredelijk acht omdat het gebaseerd is op een gehoor van 17 april 2023, toont verzoeker het belang bij zijn kritiek niet aan.”

1.2. Op 30 oktober 2025 vraagt de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 december 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt “dat geen rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn zaak” en dat daarom “de appreciatie” die wordt gemaakt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat. Verweerder onderschrijft de gronden van voormelde beschikking.”

1.4. Het verzoek tot horen moet zijn gericht tegen de beschikking, niet tegen de bestreden beslissing. Door in het algemeen te stellen dat er geen rekening werd gehouden met “de specifieke omstandigheden” van haar zaak en dat daarom “de appreciatie” die in de bestreden beslissing werd gemaakt niet volstaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de

rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA